

РЕШЕНИЕ

№ 9079

София, 30.06.2014

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав - II колегия, в съдебно заседание на двадесет и втори май две хиляди и четиринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:МИЛКА ПАНЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ:НАТАЛИЯ МАРЧЕВА
РУМЯНА ПАПАЗОВА
ТОДОР ТОДОРОВ
НИКОЛАЙ ГУНЧЕВ

при секретар Григоринка Любенова и с участието
на прокурора Искренна Величкова изслуша докладваното
от съдията НИКОЛАЙ ГУНЧЕВ
по адм. дело № 4913/2014.

Производството е по реда на чл. 208 и следв. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

С решение № 258 от 09.01.2014 г. по административно дело № 8809/2013 г. тричленен състав от седмо отделение на Върховния административен съд (ВАС) е отхвърлил жалбата на Арман Агоп Бабикиян, Андрей Цветков Терзийски и Стоян Цвятков Терзийски срещу решение № 94-00-587 от 24.04.2013 г. на министъра на културата, по т. 1.

Така постановеното решение е атакувано с касационна жалба от Арман Агоп Бабикиян, Андрей Цветков Терзийски и Стоян Цвятков Терзийски, чрез пълномощника им адв. Кашъмов, с искане да бъде отменено като неправилно (издадено в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на съдопроизводствените правила) и вместо него да се постанови друго, с което да се уважи първоначалната им жалба и да се дадат указания на административния орган да предостави поискания достъп до информация.

Ответникът по касация - министърът на културата, действащ чрез процесуалния представител юрк. Христова, моли касационната жалба да бъде отхвърлена като неоснователна и да се остави в сила съдебното решение като правилно. Претендира и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Върховна административна прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Върховният административен съд в петчленен състав на втора колегия, намира касационната жалба за процесуално допустима, като подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от страни с правен интерес по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, за които оспореното решение е неблагоприятно, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт.

След като обсъди доказателствата по делото във връзка с касационните оплаквания и провери решението по реда на чл. 218 от АПК, настоящият съдебен състав намира касационната жалба за основателна.

Предмет на съдебната проверка за законосъобразност в производството по реда на чл. 145 и следв. от АПК във връзка с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ) пред тричленния състав на Върховния административен съд е било оспореното от

Арман Агоп Бабикиан, Андрей Цветков Терзийски и Стоян Цвятков Терзийски решение изх. № 94-00-587 от 24.04.2013 г. на министъра на културата в частта по т. 1, с което им е отказан достъп до исканата обществена информация.

Със заявление № 94-00-587 от 10.04.2013 г. жалбоподателите и Александър Емилов Кашъмов са поискали да им бъде предоставена информация относно съдържанието на водените запис, записки, протокол от проведената на 4 април 2013 г. среща в Министерство на културата, съдържащи изказванията на всички участници.

С оспореното пред тричленния състав решение министърът на културата е отказал да предостави достъп до исканата информация по съображения, че същата няма характер на обществена информация по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, както и че информацията, която се претендира, се отнася до конкретно събитие и засяга интересите на трети лица, тъй като съдържа или може да съдържа лични данни за тях по смисъла на чл. 2, ал. 1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД). Министърът на културата е обосновал постановението отказ и с това, че съдържанието на аудио записа представлява служебна информация, която няма самостоятелен характер, поради което на основание чл. 37, ал.1, т. 1 във връзка с чл. 13, ал. 2, т. 1 от ЗДОИ не следва да се предоставя на заявителите.

За да не уважи сезиралата го жалба на Арман Агоп Бабикиан, Андрей Цветков Терзийски и Стоян Цвятков Терзийски срещу това решение, съдебният състав от седмо отделение на ВАС е извел извод, че решението е законосъобразно, като е приел, че исканата информация не е обществена по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, а съдържа лични данни по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗЗЛД, и от нея гражданите не могат да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти, поради което е налице хипотезата на чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ и не следва да се предоставя на заявителите. Прието е и, че не е налице „надделяващ обществен интерес”, тъй като исканата информация не цели разкриване на корупция и злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3 от ЗДОИ.

Изводът на съда, че исканата информация не е обществена, е незаконосъобразен. Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Според чл. 9, ал. 1 от ЗДОИ обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна. Легалното определение, дадено в чл. 11 от ЗДОИ дефинира, че служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации.

Несъмнено аудио записът от проведената среща на ръководството на Министерство на културата с протестиращите учители от Националната гимназия за древни езици и култури „Константин Кирил Философ” и изпълняващият длъжността директор, на която се е обсъждало бъдещето на посоченото училище във връзка с подадените срещу изпълняващия длъжността директор жалби, е информация, създадена и събрана по повод дейността на задължения субект и като такава е служебна обществена информация, предоставянето на която е регламентирано в чл. 13 от ЗДОИ. Проблемите на Националната гимназия за древни езици и култури са придобили и медийна известност, както по повод на участието на директора в телевизионно предаване, така и поради това, че министърът на културата е обявил в медиите за провеждането на тази среща, за да се изслушат различни позиции и да се вземе обективно решение по отношение на бъдещето на гимназията.

Освен това по делото не са представени доказателства, а и не се твърди, че има краен акт на министъра на културата, който да е издаден след провеждането на тази среща. Смисълът на чл. 13, ал. 2, т. 1 от ЗДОИ е, че той ограничава достъпа до служебна обществена информация, само когато тя е свързана с подготовката на актове на органите и няма самостоятелно значение, защото обществото може да си я набави от издадени актове на органа. Последните съдържат в себе си и онази информация, достъпът до която е ограничен на посоченото основание. В противен случай, ако няма издаден краен акт, подготвен от такава информация

и съдържащ я в себе си, а на лицата тя е отказана на основание чл. 13, ал. 2, т. 1 от ЗДОИ, те фактически ще бъдат лишени изцяло от достъп до нея. Така както е предвидено в чл. 41, ал. 2 от Конституцията на Република България, това може да стане само в случаите изрично предвидени в чл. 7, ал. 1 от закона, сред които настоящият случай не попада. Достъпът до обществена информация е от голямо значение в демократичното общество с оглед осигуряване на прозрачност на дейността на държавната администрация.

В т. 1 от решението, с което е отказан достъп до обществена информация от страна на министъра на културата, е посочено, че аудио записът съдържа или може да съдържа лични данни за трети лица и няма тяхното изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата информация. В решението не се визират конкретни лица, а и е посочено, че „съдържа или може да съдържа лични данни”, не са представени доказателства за засягане интересите на трети лица, от което може да се приеме, че органът хипотетично е предположил, че може да се засегнат интересите на трети лица. Според настоящия съдебен състав, позоваването от министъра на чл. 2, ал. 1 от ЗЗЛД като основание за отказа е неправилно. Ако задълженият субект в лицето на министъра на културата все пак е смятал, че изнасянето на лични данни би засегнало интересите на трети лица, той е можел да изпълни процедурата по чл. 31, ал. 2 от ЗДОИ. По делото такива данни няма. Освен това, дори и при наличие на изричен отказ на третите лица да бъде предоставена информация, касаеща личността им, в хипотезата на чл. 31, ал. 4 от ЗДОИ министърът би могъл да предостави исканата информация в обем и по начин, който да не разкрива информацията за третите лица. В случая това е напълно възможно и нищо не доказва, че има основание за отказ при условията на чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ. Поради това същият се явява материално незаконосъобразен.

Петчленният съдебен състав не споделя правните изводи на тричленния състав относно неприложимостта на хипотезата на „надделяващ обществен интерес“ по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, съгласно която „надделяващ обществен интерес“ е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3. В случая е налице именно хипотезата на повишаване прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3, какъвто е министърът на културата. Следователно надделяващият обществен интерес произтича от необходимостта гражданите да следят начина на управление и регулиране на отношенията в Националната гимназия за древни езици и култури, която е в ресора на Министерство на културата, или други незаконосъобразни или нецелесъобразни действия или бездействия на административния орган и длъжностни лица в посоченото министерство, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица или злоупотреба с власт, и по този начин да се разкрият, съответно опровергават подобни твърдения, както и да се повиши прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3 от ЗДОИ. По изложените съображения следва да се отмени обжалваното съдебно решение и да се постанови друго по съществуващото на спора, с което се уважи жалбата на Арман Агоп Бабикиян, Андрей Цветков Терзийски и Стоян Цвятков Терзийски и се отмени като незаконосъобразно решение изх. № 94-00-587 от 24.04.2013 г., издадено от министъра на културата, в частта му по т. 1. Делото трябва да се върне на административния орган за ново произнасяне от министъра на културата по заявление вх. № 94-00-587 от 10.04.2013 г., съобразно указанията на петчленния състав на ВАС по тълкуването и прилагането на закона.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 във връзка с чл. 222, ал. 1 от АПК, Върховният административен съд, в петчленен състав на втора колегия,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 258 от 09.01.2014 г. по административно дело № 8809 по описа на Върховния административен съд за 2013 г., постановено от тричленен състав на седмо отделение на ВАС, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ т. 1 от решение изх. № 94-00-587 от 24.04.2013 г. на министъра на културата.

ИЗПРАЩА делото като преписка на министъра на културата за ново произнасяне по

заявление вх. № 94-00-587 от 10.04.2013 г. по описа на Министерството на културата, при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото съдебно решение, в 14-дневен срок от получаването му. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Милка Панчева
ЧЛЕНОВЕ:/п/ Наталия Марчева
/п/ Румяна Папазова
/п/ Тодор Тодоров
/п/ Николай Гунчев